

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΩΝ ΟΡΓΑΝΩΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 10 Σεπτεμβρίου 1951 (Π.Ο.Η.) Έτος Δ'. Αριθ 111—Τμή Φύλλον Δρχ. 1000	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Σταθρος Καραμήτσος ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : Έξάμηνος δραχ. 15.000—Έτησία δραχ. 30.000 Έξωτερικοῦ: Έξάμ. δολ. 3.—Έτησία δολ. 6
Γραφεῖα : Ὁδὸς Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθήναι Τηλέφ. 33.839	

ΠΑΝΙΣΧΥΡΟΣ ΔΥΝΑΜΙΣ

Ήτο μία έκπληξις, τὴν ὁποῖαν ὑποπτευόμεθα, οὐδέποτε ὅμως εἰχομεν συλλάβει εἰς τὰ πραγματικά της ὄρια. Πρόκειται περὶ τῆς αὐστηρᾶς καὶ συμπαγοῦς πειθαρχίας τῆς ἡμετέρας κινήσεως.

Με βαθυτάτην συγκίνησιν τὰ μέλη τοῦ Δ. Σ., τὰ περιελθόντα τὰ Παραρτήματα τῆς Ἑλλάδος, ἀπὸ τῶν βορείων συνόρων μέχρι τῆς Κρήτης καὶ ἀπὸ τῆς Ἑπτανήσου μέχρι τῆς Χίου, διεπίστωσαν, ὅτι ὅλοι οἱ ἀδελφοί μας ἀπὸ μίαν σκέψιν καὶ μίαν ἰδέαν κατέχονται: *Τὰ πάντα καὶ οἱ πάντες διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν ὄχι δεσμὰ εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς Συνειδήσεως.*

Ἡ διαπίστωσις αὕτη ἀπέδειξε, ὅτι ἡ κίνησις μας, ἔχει κατακτήσει τὴν λαϊκὴν ψυχὴν. Καὶ οἰαδήποτε κίνησις, ἔχουσα λαϊκὸν χαρακτήρα, ἀποβαίνει πανίσχυρος καὶ ἀκατανίκητος δύναμις. Τὴν δύναμιν αὐτὴν δὲν δύναται νὰ τὴν συντρίψῃ οὔτε πῦρ, οὔτε σιδηρὸς, διότι εἶναι θερμότερα πολλῶν πυρῶν καὶ ἰσχυρότερα πολλῶν σιδηρῶν. Πολλῶ μᾶλλον δὲν δύναται νὰ τὴν ἐκμηδενίσῃ ἡ πονηρία τῶν Καλογήρων, εἰς οὓς αἱ ἀνεξερεύνητοι βουλαι τοῦ Θεοῦ ἐνεπιστεύθησαν τοὺς οἴκας τῆς πολυπαθοῦς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας.

Ναὶ εἶναι πανίσχυρος ἡ Δύναμις τὴν ὁποῖαν διαθέτομεν! Εἶναι ἡ ἰδία δύναμις, ἡ ὁποία ἀνέτρεψε τοὺς Νέρωνας καὶ τοὺς Διοκλητιανούς. Εἶναι ἡ ἰδία δύναμις, ἡ ὁποία ἀντετάχθη εἰς τὴν ἀπορροφητικὴν δύναμιν τοῦ Καθολικισμοῦ. Εἶναι ἡ ἰδία δύναμις, ἡ ὁποία ἐξῆψε τὸν φανατισμὸν τῶν μεγάλων θρησκευτικῶν συγκρούσεων τῶν χρόνων τῆς Ἀναγεννήσεως καὶ ἐπέβαλε τὸ ἰσχυρὸν καθεστῶς τῆς Διαμαρτυρήσεως.

Εἶναι ἡ Πανίσχυρος Δύναμις, ἡ ὁποία μεταβάλλει τὰ στήθη εἰς σειόμενα Ἠφαίστεια, ποὺ καλύπτουν μὲ τὴν λάβαν τῶν τανάγῃ τῆς

διαφθορᾶς καὶ τῆς καταπτώσεως.

Αὐτὴν τὴν δύναμιν τὴν διαθέτομεν. Ἀναπολοῦντες ὅμως τὰς σελίδας τοῦ παρελθόντος, σκεπτόμεθα, ποῖαν μορφήν πρέπει νὰ δώσωμεν εἰς τὴν πανίσχυρον αὐτὴν δύναμιν.

Τὴν μορφήν τῆς συντριβούσης καὶ ἐκδικουμένης καταιγίδος ἢ τὴν μορφήν τῆς λεπτῆς καὶ ζωογόνου δρόσου!

Θὰ πρέπει νὰ ἀφήσωμεν ἐλευθέραν τὴν λαϊκὴν ὁργὴν νὰ συντρίψῃ τὰ δεσμὰ τῆς δουλείας τῆς ἢ θὰ πρέπει νὰ μεταβάλωμεν τοὺς καπνοὺς τῆς λαϊκῆς Ὀργῆς εἰς καπνοὺς εὐωδίας πνευματικῆς;

Καὶ τὰ δύο δυνάμεθα νὰ πραγματοποιήσωμεν, διότι δὲν εἴμεθα τὰ διακοσμητικὰ στοιχεῖα τῶν πανηγύρεων, ποὺ λέγονται «Δεσποτάδες», ἀλλ' εἴμεθα σάρκες ἐκ σαρκῶν καὶ ὅστ' ἐξ ὁστέων. Εἴμεθα νεῦρα κινητήρια καὶ αἰσθητήρια, εἰς τὸ συνειδητὸν σῶμα τῆς Ὁρθοδοξίας. Εἴμεθα μέλη Ὁργανισμοῦ συγχαιρόμενα καὶ συλλυπούμενα. Εἴμεθα ἀγωνισταί, ἀνταλλάσσοντες τὸ γραφεῖον μὲ τὸ πεζοδρόμιον.

—Ἀλήθεια ὁ Χριστιανισμὸς δι' ἡμᾶς δὲν εἶναι φιλολογικὴ ὑπόθεσις, ἀπασχολοῦσα τερπνὴν συνάντησιν σαλονιοῦ· εἶναι ζωὴ, μάχη, ἀγών.

Δι' αὐτὸν τὸν λόγον καὶ τὰ δύο δυνάμεθα νὰ τὰ πραγματοποιήσωμεν. Προτιμῶμεν ὅμως τὸ μεγαλεῖον τῶν μαρτύρων, ἀπὸ τὸ πάθος τῶν διαμαρτυρομένων. Προτιμῶμεν τὴν ψυχικὴν γαλήνην ἀπὸ τὴν σφοδρὰν θύελλαν. Καὶ τὰ προτιμῶμεν αὐτά, διότι θεωροῦμεν τὴν γαλήνην καὶ τὴν ἡρεμίαν, ὡς στοιχεῖα ἑνὸς πνευματικοῦ μεγαλείου, ποὺ ἀποδεικνύει ἀκαταγώνιστον δύναμιν. Τὰ προτιμῶμεν αὐτά, διότι τὰ ἴδωμεν ἐνσαρκωμένα εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Λυτρωτοῦ μας, ὅστις ἀναβαίνων τὸν Γολγοθᾶν «λοιδορούμενος οὐκ ἀντελοιδῶρει πάσχων οὐκ ἡπεί-

λει». Προτιμῶμεν αὐτὰ διότι σεβόμεθα τὸ Δημοκρατικὸν καὶ φιλελεύθερον μεγαλεῖον τῆς φυλῆς μας.

Θὰ ἦτο λοιπὸν κλασσικῶς ἀφελὴς καὶ διανοητικῶς ἀνάπηρος, ἐκεῖνος, ὅστις θὰ ἐξελάβανε τὴν μεγαλοφυλίαν μας, ὡς ἀδυναμίαν ἢ δειλίαν. Προκαλοῦμεν οἰονδήποτε Ἑκκλησιαστικὸν ἢ πολιτικὸν παράγοντα, νὰ μᾶς ἀποδείξῃ, ἔάν δύναται νὰ ἐπηρεάσῃ ἐλαχίστην ὁμάδα ἀτόμων, ἀριθμουμένων εἰς τὰ δάχτυλα τῆς μιᾶς χειρός. Ἴσως τὰ ἀκροατήρια τῶν «Δεσποτάδων» νὰ θαυμάζουν συνωστιζόμενα τοὺς λόγους τῶν ἱσως εἰς τὰς λέσχας καὶ τὰ γραφεῖα τῶν θρησκευτικῶν σωματείων τύπου «Ζωῆς» καὶ «Ἀκτίνων» νὰ συνωθοῦνται κομψευόμενοι νέοι καὶ νέαι μετὰ τὴν Καινὴν Διαθήκην ἀνὰ χεῖρας. Ἐάν ὅμως κανεὶς τολμήσῃ, νὰ ὑποδείξῃ εἰς τὰ πληθὺς αὐτὰ μίαν μαχητικὴν ὑπεράσπιν τῶν κηρυττομένων, ἢ ὁποῖα ἱσως θὰ ἔχῃ ὡς συνέπεια ἀυτοῦ ὅλκων καὶ οἰκονομικῶν συμφερόντων, τότε θὰ ἀρχίσῃ ἡ διάλεκτος τοῦ Σαλονιοῦ: «Δὲν μπορῶ» «μὲ συγχωρεῖτε» «ἔχω κρυώσει» κλπ.

Ἀποδείξῃς ὅτι αἱ ἔντοναι διχασματικαὶ τῶν συλλόγων αὐτῶν παραμένουν, προσκεκολλημέναι εἰς τὰς σελίδας τῶν περιοδικῶν τῶν, πρὸς θρίαμβον τῶν ἀσέμων ταινιῶν καὶ τῆς αὐξανομένης διαφθοράς!

Ἄς προσέξουν λοιπὸν σοβαρῶς, τὴν Πανίσχυρον Δύναμιν, τὴν ὁποῖαν διαθέτομεν καὶ ὅς σκεφθῶν ὅτι ἡ πανίσχυρος αὐτὴ δύναμις εἶναι ὁ ἀμετακίνητος κυματοθραύστης τῶν αἰώνων, ὁ ὁποῖος ἐτάχθη ἀπὸ τὸν ὁροθέτην τῆς Ἡθικῆς τάξεως διὰ νὰ συντρίβωνται ἐπ' αὐτοῦ τὰ κύματα τῆς κακίας, τῆς ἀδικίας καὶ τῆς δολοπρεπείας.....

Ἄλλως οἱ ἀντίπαλοί μας θὰ μετανοήσουν.

Ultima Responctio (Ἐσχάτη Ἀπάντησις)

Ὁμιλήσαμεν ἀρκετὰ: ἡ ὁδὸν μᾶς ὡδήγησε εἰς τὴν ἀνάγκη μιᾶς θαρραλέας ὁμολογίας. Ἀπηυθύνθημεν εἰς τοὺς ἐντοπίους συλλόγους καὶ θρησκευτικὰς ὁργανώσεις, πού υπάρχουν ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ τῆς Ἀγάπης, Ἀπηυθύνθημεν πρὸς τοὺς ξένους, πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ τῆς γῆς διεσπαρμένους υἱοὺς τοῦ Ναζωραίου, καὶ ἡ φωνὴ μας ἦτο ἡ δραματικὴ φωνὴ τῆς διωκομένης Ἐκκλησίας. Τοὺς ἀπ' ὁδοῦ μετὰ τὴ ζωηρότερα χρώματα τὸν κίνδυνον, πού διατρέχει ὁ χριστιανισμὸς εἰς τὸ σημεῖον αὐτοῦ τῆς γῆς. Τοὺς εἰδοποιήσαμε διὰ τὸ συντελούμενον ἔγκλημα καὶ διὰ τὰς εὐθύνas τῆς Ἱστορίας.

Καὶ ἡ σπαρακτικὴ κραυγὴ τῆς ὁδοῦν μας δὲν κατώρθωσε νὰ σπᾷ τὴν παγερότητα τῆς ἐνόχου σιωπῆς τῶν. Μία βωβὴ συνφωνία καὶ μία ἐκτέλεσις ἐνός προμελετημένου καὶ προσχεδιασμένου ἐγκλήματος. Ἡ ὑπαρξὶς μας ἀποτελεῖ πλέον δι' αὐτοὺς ἐφιαλτικὸν ὄνειρον. Ἴσως διότι τοὺς θυμίζομεν τὸ ἔγκλημα, πού διέπραξαν εἰς βάρος τῆς παλαιᾶς καὶ ἐνιαίας Ἐκκλησίας.

Ἴσως δι' αὐτὸ νὰ θέλουν νὰ σβύσουν καὶ τὸ τελευταῖον ἴχνος, πού θυμίζει τὴν ἐπασχόντον ἐκείνην πρᾶξιν.

Ἐνῶ ἡμεῖς ἀποτελοῦμε τὸ κραυγαλέον, τὸ καυστικὸν καὶ ἀμείλικτον κατηγορῶ. Εἰς τὸν διωγμὸν μα. λοιπὸν συνηντήθησαν ἡ ἐπιθυμία, ἡ ἀνομολόγητος καὶ ἡ ἀπόφασις νὰ μᾶς ἐξοντώσουν.

Καὶ μέσα εἰς τὴν λυσαλέαν τῶν ἐπίθεσιν, καὶ εἰς τὸ πάθος τῶν, ἡμεῖς εἶδομεν τὴν κενότητα τῆς ψυχῆς τῶν.

Ὁ Γλυκὺς Ναζωραῖος εἶναι φυσικὸν νὰ μὴ κατοικῇ εἰς τόσον σκοτεινὰς συνειδήσεις.

Κανεὶς ἀπὸ τοὺς μελανειμονοῦντας δὲν ὕψωσε τὴν φωνὴν του ἐν ὀνόματι τῆς χριστιανικῆς Ἀγάπης. Κανεὶς δὲν κατώρθωσε νὰ ἀρθῇ ὑπεράνω τῶν ταπεινῶν παιδῶν καὶ σκοπιμοτήτων, μιμούμενος ἔστω καὶ ὑποτυπωδῶς τὰ λαμπρὰ προηγούμενα τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Ὅλοι ταπεινοί, μικρόψυχοι, ἐκδικητικοί, ἐπιμένουν σιωπηρῶς εἰς ὀλοκλήρωσιν τοῦ ἐξοντωτικοῦ σχεδίου τῶν. Ἡ ἐπινοητικότης εἰς σατανικά μέτρα, τὰ ὁποῖα τραυματίζουν τὸ φρόνημα τοῦ ἀγωνιζομένου μας κόσμου, δαπανᾶται, μετὰ ἰδιαιτέραν εὐχαρίστησιν γύρω ἀπὸ αὐτὸν τὸν σκοπόν.

Ἀκόμα νὰ μᾶς ἀφαιρέσουν καὶ τὰ τελευταῖα ὑπολείμματα τῶν ἔργων, πού ἡ εὐσέβεια καὶ ὁ βαθεὺς χριστιανικὸς ἀνθρωπισμὸς τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας μας ἠκοδόμησε. Πού ὑπάρχει ἓνα ἐκκλησιάκι διὰ νὰ τρέξουν ξυφίρεις καὶ τὸ σφραγίσουν, ἓνα Ὁρφανοτροφεῖον διὰ νὰ τὸ καταχρασθῶν, ὡς Ἱερόσολοι καὶ τυμβορῶχοι.

Καὶ ἔπειτα νὰ ὑψώσουν ὑποκριτικῶς καὶ ἀλαζωνικῶς τὴν φωνὴν τῶν, διὰ νὰ καλύψουν τὸν θοῆνον χιλιᾶδων χριστιανικῶν ψυχῶν, βυθισμένων εἰς τὸ πένθος τοῦ διωγμοῦ καὶ νὰ ὀμιλήσουν περὶ Ἀγάπης.

Ἐννοοῦν φαίνεται τὴν Ἀγάπην, ὅχι ὅπως τὴν ἐκήρυξεν Ἐκεῖνος, ἀλλὰ ἔνοπλον, μαινομένην καὶ αἰμοχαρὴν..

Ἡ Ἱστορία ὁμως προδικάζει τὸ ἀποτέλεσμα ἀνεξαρτήτως τοῦ συσχετισμοῦ τῶν δυνάμεων.

Ἡ δὲ πρόνοια τοῦ Θεοῦ πάντοτε συντηρεῖ τοὺς ἀγωνιζομένους ἐν πνεύματι καὶ ἐνταφιάζει εἰς τὴν ἀφάνεια τοὺς ὑπερόπτας Καίσαρας.

Φαίνεται δέ, ὅτι προαισθάνονται ἐπερχομένην τὴν καταιγίδα, πού θὰ τοὺς μηδενίσῃ καὶ ὡς ἀλλόφρονες ρίπτειν ἐναντίον μας τὰ τελευταῖα τῶν βέλη.

Τὸ αὐριον ὁμως ἀνείκει εἰς ἡμᾶς.

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ Α.Ν. 1092/1938

Διευθυντής: ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΡΑΜΗΤΣΟΣ

Χαλκοκονδύλη 7.—Ἀθήναι

ὑπεκλίνοντες Τυπογράφου: Γεώργιος Σερμαίνης
Θεμιστοκλέους 33 —Ἀθήναι

Ἐμβάσματα Συνδρεμόν

Ἐμβάσματα, μόνον διὰ τεχνόγραφικῶν ἐπιταγῶν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν κ. Σταύρον Καραμητή τσον Χαλκοκονδύλη 7.—Ἀθήνας

ΤΑ ΑΙΤΙΑ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΣΗΨΕΩΣ

Τοῦ Ἀρχιμ. Ἀνθίμου Προεστοῦ

Τὴν ἐποχὴ, ποὺ ἐσπούδαζα στὴ Θεολογικὴ Σχολή, ἔτυχε νὰ συνταξιδεύω κάποια ἡμέρα τοῦ καλοκαιριοῦ μὲ τὸ μακαριτὴν Ἱ. Μεσολοῦρᾶ καθηγητὴν, μὲν διὰ Βουλιαγμένην. Μοῦ εἶχε ἀναθέσει μίαν ὑπηρεσίαν διὰ τὸ ἐκεῖ Ὁρφανοτροφεῖον ἡ Ἐκκλησία καὶ εἶναι ἀλήθεια πὼς χρόνια πολλὰ εἶχα νὰ περάσω ἀπὸ τὰ αὐτὰ παρὰλιν.

Ὅταν ἐκάμφαμε μὲ τὸ αὐτοκίνητο ἀπὸ τὴς Τριττιφίδος πρὸς τὸ Ἑδεμ καὶ πέρα, ἐβλέπαμε μὲ τὸ μακρὶν κατηχητὴ στὰ ἀκρογᾶλια τὰ διάφορα μπαλν-μίζετ, τὴ γυμνότητα καὶ τὴν ἀηδία καὶ θυμοῦμαι ποὺ μοῦ εἶπε πολλὸ ἀηδιασμένος ὁ συνταξιδιώτης μου. Τὰς λέξεις τοῦ Προφητάναντος. «Πάντες γὰρ ἐξέκλιναν ἅμα ἠχρεώθησαν.» Βλέπεις παιδί μου συμφορὰς οἱς ἀπὸς μας... Ζῶα μικρὰ μετὰ μεγάλων. Ἡ γυμνότης σήμερον εὐρίσκεται στὴ θάλασσα σὲ λίγο καιρὸ θὰ ἔλθῃ καὶ μέσα στὴν πρωτεύουσα. Ποῦ νὰ πάω νὰ σταθῶ νὰ κλάψω γὰρ τὸ κατάντημα τοῦ κόσμου; Ἡ προφητεία τοῦ σοφοῦ κατηχητοῦ ἐξεπληρώθη σήμερον. Κανεῖς θὰ ἐπερίμενε ἀπὸ τὴν Κρατοῦσαν Ἐκκλησίαν νὰ σαλπίσῃ συναγεμὸν διὰ τὸ κατάντημα τῶν τελευταίων ἰδίως ἡμερῶν. Ἀλλὰ ἡ κρατοῦσα Ἐκκλησία ἀδιαφορεῖ καὶ μεριμνᾷ καὶ τυρβάει διὰ τὴν ἐξόντωσιν καὶ μόνον αὐτὴν, τοῦ ὁρθοδόξου κόσμου. Τὴν ἐξόντωνσιν τῶν γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, τῶν κρατούντων ἱερὰς παραδόσεις τῶν ἁγίων 7 οἰκουμενικῶν Συόδων.

Ἀλλὰ ὥς ρίψωμεν καὶ μὰ ματιὰ νὰ ἰδοῦμε τί αἴσχη γίνονται σήμερον μέσα στὴν πρωτεύουσα καὶ ποιά μέτρα λαμβάνονται καὶ ὑπὸ τίνων.

Στὸν ἡμερήσιον καὶ ἐβδομαδιαῖον τύπον μὲ κτυπητοὺς τίτλους γίνεται γνωστὸν, ὅτι εἰς τὸ θέατρον «Ἀκροπόλ» παίζεται ἡ ἐπιθεώρησις «Σκάνδαλα γυναικῶν» ὅπου ἐμφανίζονται γυμνὲς γυναῖκες σὲ μπαλέτο καὶ ὁ κριτικὸς τοῦ θεάτρου γράφει, ὅτι τὸ ταμεῖον τοῦ θεάτρου ἔλαυσε πλέον νὰ εἶναι γυμνὸ ἑφόσον, ἡ γυμνότης ἐμφανίζεται ἀπὸ σκηνῆς. Ἡ ἱερότης τοῦ χώρου τῆς ΦΩΝΗΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ δὲν μὴδελιτρέλει νὰ ἐπεκταθῶ περὶ σότερον. Ἀπὸ αὐτὸ τὸ λίγο ποῦ βαίνομεν;

Ἀπὸ τὴν Ἐφημερίδα ΕΜΠΡΟΣ πληροφоруόμεθα ὅτι ΜΟΝΟΝ ὁ Εἰσαγγελεὺς ἐπενέβη χωρὶς νὰ γνωρίζωμεν, ἐὰν ἐσταμάτησε τὸ κακόν.

Ἀπὸ τοὺς γνωρίζοντας καλλίτερον τὰ πράγματα πληροφοροῦμαι, ὅτι τόσοι πολλοὶ εἶναι ὁ συνωστισμὸς διὰ τὴν παρακολούθησιν τοῦ ἀνηθικοῦ αὐτοῦ ἔργου, ὥστε εἶναι ἀδύνατον νὰ προμηθευθῇ κανεῖς εἰσιτήριον. Τώρα ἀδελφοί μου, Τί μπορεῖ νὰ περὶ μὲν κανεῖς ἀπὸ αὐτὴν τὴν τσαρὰν ἡλικίαν ποῦ ἀπεκτηνώθη τελείως μὲ τὸν ἐθισμόν τῶν αἰσχυρῶν θεαμάτων;

Ποῦ εἶναι ἡ Ἐκκλησία; Ποῦ εἶναι οἱ δεσποτάδες τῆς; καὶ οἱ ἱεροκήρυκες τῆς; ἀλλὰ οἱ πρῶτοι

ἔχουν πολλὰς δουλειὰς καὶ δὲν τοὺς μένει καιρὸς. Μὰ τί δουλιὰς ἔχουν μπορεῖ νὰ μὲ ἐρωτήσῃ κανεῖς; ἀπαντῶ: Ἔχουν μνημόσυνα, ἔχουν κηδεῖες, ἔχουν Σύνοδο, συμβούλια μὲ μεγαλεπίβολα σχέδια Ο.Α.Ε.Π. κλπ. ἔχουν ἐπισκέψεις καὶ οἱ καὶ μὲνοι δὲν μποροῦν νὰ μένουν εἰς τὰς ἐπαρχίας τῶν καὶ μένουν πάντα στὴν Ἀθήνα, γιὰ τὴν ἐδῶ ἔχει ποῖα πολλὰ τυχερά. Ἔχουν καὶ τὴν μεγαλυτέρα τοὺς ἐνσχόλησιν πὼς θὰ ἐξοντώσουν τοὺς παλαισημερολογίτας (λέγε Ὁρθοδόξους) διότι λιγοστεύουν τὰ τυχερά τοὺς. Ὑστερα ἀπὸ τόσας δουλειὰς ποῦ νὰ μὲν καιρὸς νὰ ἀσχοληθοῦν καὶ μὲ τὴν ἐμφάνισιν τῶν ἀσέμνων θεαμάτων μέσα στὴν Πρωτεύουσα; Ἀδελφοί μου καὶ ἀδελφαί μου μὴ ἀπελπίζεσθε. Πλησιάζει ἡ ἡμέρα ποῦ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἡ πραγματικὴ, ἡ Ἐκκλησία ἡ ἀναγεννημένη τῶν πρώτων Χριστιανικῶν αἰώνων, τῶν ἱερῶν παραδόσεων καὶ θεσμῶν, θὰ ἀνοίξῃ τὰς πύλας τῆς. Ἡ Ἐκκλησία, ἡ ἰδική μας θὰ λάβῃ ἀνὰ χεῖρας τὸ φραγγέλιον διὰ νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν τάξιν καὶ τὴν ἡθικὴν ἰσορροπίαν. Τὴν φοβούνται οἱ ἐχθροὶ τῆς πίστεως καὶ τοῦτο διότι κηρύσσει τὴν ἀλήθειαν. Οἱ ἅγιοι ἀρχιερεῖς μας καὶ ὁ κληρὸς μας καὶ τὸ πιστὸν μας ποιμνιον ἤδη ἀπὸ τῶν ἔχει λάβει θέσιν διὰ τὸ κτύπημα τῆς ἀνηθικότητος, διὰ τὸ κτύπημα τῆς ἐγκληματικότητος, καὶ γὰρ διὰ τὸ κτύπημα τοῦ Σατανᾶ καὶ τῆς ἀμνηστίας διὰ τὴν ἐπικράτησιν τῶν ἰδανικῶν ἀρχῶν τοῦ γλυκυτάτου Ἰησοῦ. Χριστιανοὶ λάβετε ὀλίγον ὑπομονὴν καὶ ἡ δοκιμασία μας μετ' οὐ πολὺ, λήγει. Οὐδέποτε μπορεῖ νὰ κρατήσῃ μία φουρτούνα ἐπ' ἀπειρον· θὰ ἔλθῃ καὶ ἡ ποθητὴ γαλήνη τῆς Ἐκκλησίας μας μὲ τὴν χάριν τοῦ Χριστοῦ μας καὶ τῆς Κυρίας Θεοτόκου μας διὰ τὴν συνέχισιν τοῦ ὑψηλοῦ προορισμοῦ.

Ἀρχιμ. Ἀνθίμος Προεστὸς

ΕΓΚΛΗΜΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Τὴν Τετάρτην τὸ πρωτὶ ὁ θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Σταυρουπόλεως κ. Γεώργιος Πάτισης, ὁ κληρικὸς Γαβριὴλ Καλοκαιρινός, ὁ εὐσεβ. Πρωτοσύγκελος Ἀθηνῶν καὶ τινες κοσμικοὶ, συνοδευόμενοι ἀπὸ ἰσχυρὰν ἀτυνομικὴν δύναμιν, ἐισήλθον εἰς τὸ ἐν Πειραιεῖ (Ἀμφιάλῃ) Ὁρφανοτροφεῖον τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου Διαυλείας κ. Πολυκάρπου, διὰ νὰ τὸ καταλάβουν.

Τὸ ἀνεστάτωσαν, μὲ πρωτοφανῆ κακίαν καὶ ἐμπάθειαν καὶ μειδιῶντες τὸ ἐσφράγισαν, διὰ νὰ τὸ ἀνοίξουν τὴν ἄλλην ἡμέραν!

Ἀφοῦ δὲ ὅλην τὴν ἡμέραν εἰργάσθησαν φιλοπόνως... διὰ τὴν ολοκλήρωσιν τοῦ πρωτοφανοῦς αὐτοῦ ἐγκλήματος, περὶ τὸ τέλος τῆς ἡμέρας καὶ ἐνῶ ὁ ἥλιος ἀπεσώρευτο εἰς τὴν δύσιν, βδελυττόμενος τὸ ἀνοσιούργημα οἱ «Ἅγιοι τοῦ Θεοῦ» ἤναψαν τὰ σιγαρέττα τῶν καὶ μεθύοντες ἀπὸ τοὺς καπνοὺς τῶν, ἠψφραλινοντο μειδιῶντες καὶ ἀστεεισόμενοι.

Εἶναι θλιβερὰ καὶ ἀπελπιστικὴ ἡ κατάσταση αὐτὴ τῆς κατοχῆς τοῦ Ὁρφανοτροφείου. Εἶναι μία ἐγκληματικὴ ἀναστολή, ἐνδὸς ὑπερχοῦ καὶ κοινωνοφλοῦς ἔργου, καὶ δὴ εἰς τόσοις δυσμενεῖς περιστάσεις.

Εἶναι ἀκόμη ἐγκληματική, διότι διὰ τὴν διάπραξιν της, ἐπεκαλέσθησαν τὴν πλέον ἀφελή δικαιολογίαν. Δὲν ἐξήτασαν ἐὰν οἱ τρόφιμοι φθείρονται· δὲν ἐξήτασαν ἐὰν ὑποσιτίζονται· δὲν ἐξήτασαν ἐὰν ἀναπτύσσουν χαρακτῆρα ἐγκληματικὸν ἢ ἀντικοινωνικόν. Ἐξήτασαν ἐὰν ὁ Ἰδρυτὴς τοῦ εἶναι Παλαισημερολογίτης, ὡς ἐὰν ὁ ἔρτασμός τῶν Ἀγίων κατὰ τὸ πάτριον ἑορτολόγιον, ἀποκλείει φιλανθρωπικὰς προθέσεις! Καὶ ἐνῶ χιλιάδες ἄλλα ἰδρύματα, (Σχολαὶ καθολικῶν) ἀποδεδειγμένως προπαγανδίζουν, χωρὶς νὰ ἐνοχλοῦνται (διότι ὀπισθὲν τῶν σείεται ἀπειλητικῶς ἡ σπάθη τῆς Δύσεως) τὸ Ὁρφανοτροφεῖον, τὸ ὁποῖον οὐδεμίαν προπαγάνδα ἤσκει, κατελήφθη, διότι ἐστερεῖτο ἰσχυρῶν προστατῶν!

Ἰδοὺ πῶς σκέπτονται καὶ πῶς ἐνεργοῦν οἱ «Ἄγιοι τοῦ Θεοῦ». Θὰ δύναται νὰ καυχᾶται ὁ Ἅγιος Σταυρουπόλεως καὶ ὁ πατέρων τοῦ Μακαριώτατος Ἀθηνῶν, ὅτι ἔκλεισαν τὸ Ὁρφανοτροφεῖον, ὡς ἀπειλοῦν τὸ γόητρον τῆς «Ἐκκλησίας» τῶν. Θὰ αἰσθάνονται ὅμως τὴν ἐλαχίστην αἰσχύνην, ὅτι τοῦτο διεπράχθη εἰς ἐποχὴν καὶ εἰς πόλιν ποὺ οἱ οἰκοὶ τῆς διαφθορᾶς, ὀργιάζουν ὑπὸ τὰς εὐλογίας τῆς Πολιτείας καὶ τὴν ἔνοχον σιωπὴν τῆς Ἐκκλησίας;

Ἄλλ' ἡ αἰσχύνη εἶναι ἀκριβὲς στοιχεῖον, ἀπαντῶμενον συνήθως μόνον εἰς εὐγενεῖς καὶ ἀνωτέρας ψυχάς. Τί δύναται τίς θὰ ἀναμένῃ ἀπὸ ἀνθρώπους, τῶν ὁποίων ἡ Κοινωνικὴ δραστηριότης ἐκδηλοῦται εἰς τὴν φιλομειδῇ προσφορὰν σιγαρέττων εἰς κυρίας, ἐν τὸς κοσμικῶν αἰθουσῶν;

Δὲν λυπούμεθα διὰ τὴν κατοχὴν τοῦ Ὁρφανοτροφείου, ἀπὸ δυνάστας κληρικούς. Καὶ δὲν λυπούμεθα διότι πιστεύομεν ὅτι ὁ Θεὸς τῆς Ἀγάπης, ὅστις εὐλογεῖ τὰ ἔργα τοῦ Μεγάλου Τέκνου τῆς Ἀγάπης, Πολυκάρπου, θὰ διοχετεύσῃ τοὺς ποταμούς τῆς Χάριτός του, διὰ νὰ τοὺς ἀποβάλλῃ ἀπὸ τὸ Ἐδάγες αὐτοῦ Ἰδρυμα ὅπως ἀπέβαλε τοὺς Γερμανοὺς καὶ τοὺς κομμουνιστὰς καὶ θὰ τὸ ἀποδώσῃ εἰς τὸν ἐμπνευσμένον ἰδρυτὴν του, εἰς τὸν ὁποῖον καὶ μόνον ἀνήκει.

Τὸ πιστεύομεν αὐτὸ καὶ δι' αὐτὸ δὲν λυπούμεθα. Λυπούμεθα ὅμως διὰ τὴν κατάπτωσιν τοῦ κλήρου. Λυπούμεθα, διότι ὁ Μακαριώτατος, παρ' ὅλην τὴν διακρίνουσαν αὐτὸν σύνεσιν, ἔθεσε ἀρπακτικὴν χεῖρα εἰς ἀλλοτρίαν περιουσίαν, ὑπείκων προφανῶς εἰς τὰς εἰσηγήσεις ἑνὸς νεανίσκου, φέροντος τὴν ἰδιότητα τοῦ Πρωτοσυγγέλου. Λυπούμεθα ἀκόμη καὶ διὰ τὸν θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Σταυρουπόλεως, ὅστις ἠθέτησε τὰς ἀρχὰς τῆς φιλίας καὶ ἐξετέλεσε χρῆθι δημίον παλαιοῦ συμφαιτητοῦ καὶ φίλου, διὰ νὰ κολακεύσῃ τὸν ἐγωϊσμὸν μιᾶς ἀλλόφρονος γυναικός, ἡ ὁποία ἐν τῇ ἀλλοπροσύνῃ της καὶ τὸν ἴδιον ἐξύβρισε.

Λυπούμεθα ἐν γένει διότι, ἀντιπροσώποι τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης, ἐδέχθησαν νὰ σφραγίσουν ἕνα περικαλὴ ναὸν τῆς Ἀγάπης.

Δι' αὐτὸ λυπούμεθα. Τὸ Ὁρφανοτροφεῖον θὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν ἰδρυτὴν του, διότι τὸ θέλει ὁ Θεός καὶ διότι προσέφυγαν οἱ ἐνδιαφερόμενοι εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας. Τὸ κύρος ὅμως τῶν κλη-

ριῶν συνετρίβη ἀνεπανορθῶτως πρὸ τοῦ πολῶνος τῆς Συνειδήσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Γ' ΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Καθίσταται γνωστὸν, ὅτι μέχρις ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, τὰ ὄρφανὰ θὰ περιθάλπονται εἰς ἰδιόκτητον οἰκίαν, ἀπὸ τὸ ἴδιον, ὡς μέχρι τοῦδε προσωπικὸ κατόπιν τῆς συναιρέσεως τῶν κηδεμόνων τῶν.

Ἐπομένως καθήκον ἐπιβεβλημένον ὅλων μας τυγχάνει ἡ μετὰ θερμοῦ καὶ φλογεροῦ ζήλου ὑποστήριξις τοῦ θεοφιλοῦς αὐτοῦ ἔργου τῆς ἀγάπης.

Κανεῖς ἄς μὴ ἀμελήσῃ τὸ καθήκον πρὸς τὰ ὄρφανὰ, τὰ ὁποῖα ὑπὸ τὴν κατεύθυνσιν τῆς εὐσεβεστάτης διευθυντρίας καὶ τὰς εὐλογίας τοῦ Ἀγίου Λαυλεῖας μορφώνονται χριστιανοπρεπῶς καὶ ἐθνοπρεπῶς.

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ-ΟΡΘΟΠΡΑΞΙΑ

Ο ΠΑΤΗΡ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ἀπὸ μικρὸς ἠγάπησε τὸν Ἰησοῦν, νηπιόθεν ἠγάπησε τὰ σκηνώματα τοῦ Κυρίου, τὰ ἀγαπητὰ καὶ περιπόθητα. Μὲ δέος ἀναγίνωσκε τὴν δύναμιν τῆς Ὁρθοδοξίας, τὴν νικήσασα τοὺς αἰῶνας· μὲ πάθος ἠγάπησε αὐτὴν καὶ ὡς σκοπὸν τῆς ζωῆς του ἔθεσε νὰ ἀγωνισθῇ καθυστασθῇ χάριν αὐτῆς. Ὁρθοδοξία, Ὁρθοπραξία ἰδοὺ ὁ ἠνωμένος ἄξων, πέριξ τοῦ ὁποῖου περιστρέφετο· καὶ ἐπεδόθη μὲ μένος πρὸς πραγματοσίαν τῶν. Ποῖος τὸ ἀμφιβάλλει; Πολεμᾷ μὲ τὴν δίστομον ρομφαίαν τῆς ἀγάπης τοὺς Αἰρετικούς, τοὺς Χίλιαστὰς καὶ ἐν γένει ὅλους τοὺς πολεμίους τῆς Πατρῶς ἡμῶν πίστεως καὶ εὐσεβείας. Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖται, μόνον εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν θέλει καὶ Ὁρθοπραξία. Καὶ ἰδοὺ κτίζει Ναοὺς. Ἡ Ὑπαπαντὴ Σωτῆρος, Ὁ Ἅγιος Χάραλαμπος, Ἱερὸς Πολύκαρπος. Ἀναγέλει Ὁρφανοτροφεῖα καὶ ἀντὶ νερὸ χρησιμοποιεῖ τὸ αἷμα του, τὰ νειᾶτα του, τὸν ἰδρώτα του, Ποῖος τὸ ἀμφιβάλλει; ἐπάνω εἰς τὴν σκαλωσιά μὲ τὸν κάδον κουβαλᾷ τὴν λάσπη. Τί καὶ ἐὰν μειδιοῦν τὰ λεγόμενα τερπνὰ τῆς ζωῆς; Τί καὶ ἐὰν τὰ νειᾶτα διαμαρτύρονται;

Τί καὶ ἐὰν αἱ λεγόμεναι χαραὶ τῆς ζωῆς παρσύρουνται κάθε νέον, ρίπτουν τὰ ἀμφιβληστράτων, δὲν τὸν λυγίζουν, δὲν τὸν προσοῦν καὶ προχωρεῖ, σταθερῶς Ἰδοὺ τὰ ἔργα τοῦ «Ἁγίου Γεώργιους» «Ἱερὸς Πολύκαρπος» «Γηροκομεῖον» Ὁρησκευτικαὶ Ἐνώσεις «Ἅγιος Ἰωάννης Ἐλεήμων». «Ταβιθᾶ» κλπ. καὶ ἐκεῖ μέσα ἡ ὄρφάνια, ἡ πτωχεία, ἡ ἀπόγνωσις εὐρίσκουν προστασίαν καὶ παρηγορίαν. Ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν τὸν βραβεύει μὲ τὸ Ἀριστεῖον της. Τὸ ὄνομά του ἔχει γίνῃ γνωστὸν εἰς τὸ Πανελλήνιον. ποῖος δὲν γνωρίζει τὸν Πατέρα; Τὸν Ἐπίσκοπον Διαιλεῖας Πολύκαρπον Λιόσσην; Τὸ ποιμνιὸν του τὸν λατρεῖ κυριολεκτικῶς καὶ μόνον οἱ Ἀρχιερεῖς τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας δὲν συγκινοῦνται. Συνέρχονται, Βουλεύονται κενά. Εἰς τὸν Σταυρόν! Εἰς τὸν σταυ-

ρόν! φωνάζουν τὸν μέγαν ἐγκληματιαν, εἰς τὸν σταυρόν τοῦ μέγαν Αἰρεσιάρχην καὶ σκάνδαλοποιόν. Καὶ μὲ τὸ ξίφος τῆς πολιτείας, μὴ ἔχοντες ἰδικὴν του, δύναμιν ἢ μᾶλλον μὴ πιστεύοντες εἰς τὴν δύναμιν τῆς Ὁρθοδοξίας, ζητοῦν κάτωθι τοῦ Πραιτωρίου τὴν σταύρωσιν καὶ ἰδοὺ ὁ Πατὴρ τῶν ὀρφανῶν καὶ προστάτης τῶν χηρῶν καταδιώκεται ὡς ὁ ἔσχατος τῶν κακούργων.

Τὸ ἐγκλημά του ἡ Ὁρθοδοξία οἱ Ναοὶ του κλείονται. Τὰ Ὀρφανοτροφεῖα σφραγίζονται καὶ ἡ Μακάβριος πομπὴ μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν βοηθὸν ἐπίσκοπον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Γεώργιον Πάτσην τὸν Ἀρχιεμδρίτην Γαβριὴλ Καλοκαιρινόν καὶ τὸν Ἀγιώτατον καὶ ἄκακον Πρωτοσύγγelon Ψαριανόν προβαίνουν εἰς τὴν διάλυσιν των.

Ὁρθοδοξία Ὁρθοραξία πάγκαλλος Κόρη τῆς Ἀποκαλύψεως, νόμφη τοῦ Ἀσματος τῶν Ἀσμάτων, αὐτὴ εἶναι ἡ μοῖρα τῶν Ἑραστῶν σου. Μὴ λυπησῇ λοιπὸν ρέκτα καὶ ἑραστὰ Ἐπίσκοπε Πολύκαρπε, ἐάν ἐκλείσῃ τοὺς Ναοὺς σου! ἐάν διέλυσαν τὰ Ὀρφανοτροφεῖα σου, καὶ ἐάν σὲ διώκουν ὡς κακούργον καὶ ἐάν ἀκόμῃ ἀπὸ τοῦ αἵμα καὶ τὰς σάρκας ποὺ ἔπιον καὶ ἔφαγον οἱ ἐχθροὶ σου, ὑποφέρης.

Ναὶ μὴ λυπησῇ. Διότι, ἓνα μόνον δὲν θὰ κατορθώσουν νὰ σοὶ πάρουν ποτὲ τὴν Ὁρθοδοξίαν σου τὴν Ὁρθοπραξίαν σου. Ἡ νίκη των εἶναι Καθμεία Σὺ ἔδειξες τὴν δύναμιν τῆς Ὁρθοδοξίας τῆς ὁποῖαν πιστεύεις· οὗτοι ἔδειξαν τὴν ἀπιστίαν των πρὸς ταύτην καὶ τὴν ἀδυναμίαν των καταφύγοντες εἰς τὸ ξίφος τῆς πολιτείας. Σὺ ἔκτισας· οὗτοι ἐκρήμνισαν, σὺ ἔχεις πνευματικὴν ρομφαίαν καὶ οὗτοι ὀλικήν.

Ὁ Ἰησοῦς ὁ ἡγεμὼν τῆς καρδίας σου ἐνίκησε τὸν κόσμον κηρύξας τὴν πνευματικότητα τῆς θρησκείας του. «Πνεῦμα ὁ Θεός» Ἀνέβη εἰς τὸν Γολγοθᾶ καὶ ἔστησε σταυρόν μέγα· Καὶ σὺ σήμερον ἀνεβαίνεις στὸν Γολγοθᾶ· σὺ μὴ λυπησῇ διότι ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ Γολγοθᾶ ἀνατέλει τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως. Καὶ ὅπως τότε οὔτε οἱ σφραγίδες οὔτε οἱ Λεγεωνᾶριοι ἠδυνήθησαν νὰ τὸν κρατήσουν εἰς τὸν τάφον τὸν Σωτῆρα, οὕτω καὶ τώρα. Μιμητὰ τοῦ Κυρίου σου δὲνθὰ δυνήθουν νὰ σταματήσουν τὴν ὁδὸν σου. Κράτησε λοιπὸ τὴν Ρομφαίαν σου δυνατὴ καὶ εὐωδοῦ καὶ Βασίλευε νικῶν Ἐχθροὺς Κυρίου ὅλοι εἴμεθα κοντὰ σου· κοίτᾳ εἰς τοὺς ἱεράρχας μας.

(Θαλασσινός)

ΚΟΝΤΑ ΣΤΑ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

(ΚΟΙΝΟΤΗΣ Γ. Ο. Χ. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ)

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΜΙΑ ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ

Ὅταν ἀποφασίσῃ κανεὶς νὰ ἐγκαταλείψῃ γιὰ λίγο τὴν πολυθόρυβη πόλιν τῶν Ἀθηνῶν καὶ νὰ ζήσει κοντὰ στὴν Ἑλληνικὴ ἐπαρχίαν, νοιώ-

θει ἀμέσως τὴν χαρὰ τῆς ἑλληνικῆς ὑπαίθρου καὶ τὴν ἀγνότητα τῆς φυλῆς μας. Ἡ φιλοξενία τῶν κατοίκων, ἡ εὐγένεια τῶν τρόπων τους, ἡ ἀνυπόκριτη καλωσύνη τους, ἀποτελοῦν τὰ στοιχεῖα τοῦ μεγαλείου τῆς φυλῆς μας, προσδορίζουν τὸν χαρακτήρα τοῦ Ἕλληνα. Ἄν σ' αὐτὰ προσθέσῃ κανεὶς τὴν θερμὴ πῖστι καὶ τὴν εὐλαβικὴ προσήλωσιν στὶς παραδόσεις (ὅπου δὲν κατάρθωσε ἀκόμῃ ὁ ψευτομοντερνισμός νὰ τὰ ἐξαφανίσῃ) τότε πραγματικὰ θὰ πῇ ὅτι στὸν τόπο αὐτὸ κατοικοῦν πάντα οἱ ἴδιοι ἄνθρωποι (παιδιὰ τῶν θεῶν ὅπως θὰ ἔλεγαν οἱ Ἀρχαῖοι πρόγονοί μας), ποὺ δὲν μπόρεσαν νὰ τοὺς ἐξαφανίσουν Πέρσαι, Τοῦρκοι, Γερμανοί, Ἰταλοί, Βούλγαροι, Λατίνοι καὶ τελευταῖα τώρα τὸ παντοδύναμο πείσμα, τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων Δεσπότη.

Καὶ νὰ πρῶτος σταθμὸς στὸ δρομολόγιον, ποὺ μοῦ ἀνέθεσε ἡ Κεντρικὴ Διοίκησις, ἐπιθυμοῦσα νὰ ἔλθῃ σὲ ἐπαφὴ μὲ τὰ Παράρτημα, ἡ ὥραία νόμφη τοῦ Θεσσαλονίκου, ἡ Θεσσαλονίκη! Πρωτεύουσα τῆς Μακεδονίας μας, ὄνειρο τῆς φυλῆς μας ἀλλὰ καὶ Δεύτερο Κέντρο τοῦ Ἀγῶνος μας. Ἀρτία Ὀργάνωσις, ἐκλεκτὸ συμβούλιο, ζηλωταὶ ἀδελφοί. Τοὺς γνώρισα στὰ ἰδιόκτητα γραφεῖα τῆς ἐκεῖ Ὀργανώσεώς μας καὶ καυχῶμαι γιὰ τὴν γνωριμίαν τους. Ἡ ἐργατικότης τους ἔκανε θαύματα. Στερέωσε ἓναν ὑπέροχο Ναό, τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν. Ἰδιαίτερα συγκίνησι ἐννοίωσα ὅταν στὰ γραφεῖα τους, ἀντίκρυσαν τίς σεπτές μορφάς τῶν Ὁμολογητῶν Ἱεραρχῶν μας, ποὺ πέρσαν ἀπὸ κεῖ. Ἡ κακία τοῦ Παντελεήμονος τοὺς ἐστέρησε τὴν χαρὰ τῆς Λειτουργίας· δὲν τοὺς ἐξεμνηδένισε ὁμῶς. Καὶ τώρα μαζεύονται ὅλοι μὲ ἀδελφικὴ σύμπνοια ἔξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τελοῦν τὴν ἀκολουθίαν.

Ἄν καὶ ὅλο τὸ Συμβούλιο ἀποτελεῖ ἓνα μαχητικὸ ἐπιτελεῖο, ἐν τούτοις θὰ πρέπη νὰ σημειωθῇ ἡ ἀξιόλογος καὶ ἀνεκτίμητος δραστηριότης τοῦ Προεδρείου. Ὁ κ. Γ. Καραγιαννίδης Πρόεδρος, εὐχάριστος τύπος σὲ προσελκύει ἀμέσως μὲ τὴν ἀνοιχτόκαρδη καλωσύνη του. Δεξί τοῦ χέρι καὶ ψυχὴ τοῦ Συμβουλίου ὁ κ. Π. Κοσσαράς. Τὰ προβλήματα τοῦ ἀγῶνος μας χοροπηδοῦν στὸ κεφάλι του καὶ δὲν τὸν ἀφίνει ποτὲ ἡ ἀγωνία τῆς μάχης. Ἀχώριστος παραστάτης καὶ ζηλωτὴς νέος, ὁ κ. Ἄντ. Πέππας. Ἀνάλογο μὲ τὸ ζῆλο καὶ τὸ ἀγωνιστικὸ πνεῦμα εἶναι καὶ ὅλο τὸ Συμβούλιο μὰ καὶ κατ' ἐπέκτασιν ὁλόκληρο τὸ Πολυμελὲς Παράρτημα τῆς Θεσσαλονίκης. Σημειῶνω δύο τύπους, ποὺ τοὺς θεωρῶ ἀντιπροσωπευτικοὺς τῆς Ὀργανώσεώς μας στὴ Θεσσαλονικὴ τοὺς κ. κ. Εὐθύμ. Καλανταρίδη καὶ Βασίλ. Ξανθόπουλο, γνωστούς καὶ παλαιμάχους ἀγωνιστάς.

Κάτι ποὺ θὰ τιμᾷ γιὰ πάντα τὸ Παράρτημα εἶναι ἡ ἐργασία του, γιὰ τὴν συμμετοχὴ τοῦ πολυβασανισμένου Ὀρφανοτροφείου μας στὴ Διεθνή Ἐκθεσὶ Θεσσαλονίκης. Μέρους ἀγωνίας πέρασε ὁ κ. Π. Κοσσαράς, ὥστε νὰ τὸ ἐπιτύχῃ.

Καὶ τώρα ἀντιπροσωπεύουν τὸ Ὁρφανοτροφεῖο στὴν Ἐκθεσὶ αἱ εὐγενέσταται δεσπινίδες ἀδελφαὶ τοῦ Παραρτήματος, Ἀσπασ. Πέππα καὶ Σμαρ. Κοσσαρά. Εὐχόμεθα ἡ Εὐλογία τοῦ Θεοῦ τῆς Ἀγάπης, νὰ ἐπισκιάζῃ τὰ σπῖτια τῶν εἰλικρινῶν αὐτῶν φίλων τῶν ὀρφανῶν μας καὶ νὰ τοὺς χαρίξῃ κάθε εὐτυχία στὴ ζωὴ.

Κλίνω τὴν ταξειδωτικὴ αὐτὴ περιγραφή μὲ μιὰ ἀξέχαστη εἰκόνα. Μὲ τὴν σύγκλησι τοπικοῦ Συνεδρίου στὰ γραφεῖα τῆς Κοινότητος, γιὰ ζητήματα κοινῆς κατευθύνσεως. Στὸ Συνέδριο αὐτὸ γνώρισα ἡρωϊκοὺς στρατιώτας τοῦ ἀγῶνος μας, ποὺ ἀντιπροσώπευαν τὰ Παραρτήματα Ἐπανωμῆς, Μεσημερίου Ἐπανωμῆς, Βασιλικῶν, Ἀγκαθιάς, Κιμήνων, Κατερίνης καὶ πολλῶν ἄλλων.

Τὸ Συνέδριο ἦταν ἀπόδειξις τῆς τεραστίας δυνάμεως τῆς κινήσεώς μας στὴ περιοχὴ τῆς Κεντρικῆς Μακεδονίας, ποὺ κοντὰ στίς ἄλλες περιοχὲς τῆς Ἑλλάδος μας κάνουν τὴν κίνησίν μας πανίσχυρη καὶ ἀκατανίκητη στρατιά.

Μὲ τέτοιους ἀδελφοὺς καὶ τέτοια Παραρτήματα, μποροῦμε νὰ ἀναφωνήσουμε γεμάτοι ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὸ μέλλον τῆς πολεμουμένης Ὁρθοδοξίας «Καὶ πῦλαι Ἄδου οὐ κατιχύουσιν αὐτῆς».

(Στὸ ἐπόμενο : Κατερίνη—Καβάλλα—Δράμα).

ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΗΣ

ΥΠΕΡΤΑΤΟΝ ΣΥΜΒΟΛΟΝ ΘΥΣΙΑΣ

Δεκάτη Τετάρτη Σεπτεμβρίου! Ἡμέρα ἐπίσημος διὰ τὴν Ἐκκλησίαν. Ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν, αἱ εὐλαβεῖς χεῖρες τῶν ἱερέων ὑψώνουν μέσα εἰς τοὺς Ναοὺς τὸν Τιμὸν Σταυρόν, ἐνῶ οἱ χριστιανοὶ βαθύτατα συγκινημένοι ψάλλουν «Κύριε Ἐλέησον».

Τὴν ἡμέραν αὐτὴν δὲν θὰ δυνηθῶμεν νὰ τὴν ἀπολαύσωμεν μέσα εἰς τὸν θρησκευτικὸν μυστικισμὸν τοῦ Ναοῦ. Δὲν θὰ δυνηθῶμεν νὰ μυρίσωμε τὸν παιροπαράδοτο βασιλικὸ καὶ τὸ μυρίνιο ἄρωμα τοῦ λιβανιοῦ.

Ἄλλοι ἀπὸ μᾶς θὰ καθίσουν περίλυποι στὰ σπῖτια τους· ἄλλοι θὰ ἐπιχειρήσουν δειλὰ—δειλὰ νὰ μαζευτοῦν σὲ κανένα ἐξωκλήσι καὶ νὰ πανηγυρίσουν μὲ ἕνα πένθιμο τρόπο καὶ ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ φόβου.

Ὅλοι μας ὅμως θὰ πρέπει νὰ νοιώσουμε τὸν ὑπέρτατο συμβολισμὸ τῆς ἡμέρας. Ὅπου καὶ νὰ εὐρεθῶμεν θὰ πρέπει νὰ ρίξουμε μιὰ ἐταστικὴ ματιὰ στὸ ὑπέρτατο αὐτὸ σύμβολο τῆς θυσίας.

Σταυρὸς! Πηγὴ πόνου καὶ θλίψεως γιὰ τὴν γλυκυτάτην μορφήν τοῦ Σωτῆρος. Τὸν ἔφευγε ἐπὶ τῶν ὤμων Του! Ἐφηπλώθη ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἐλόνησε φοικιὰ! Ὅταν παρέδιδε ἐπ' αὐτοῦ τὸ Πανάγιόν Του Πνεῦμα, ἐξήγησε ἀπὸ τὸ φοικτὸ τοῦ ὕψους τὴν τελευταία χάρι καὶ δὲν τοῦ τὴν ἔδωσαν.

Σταυρὸς! Ρομφαία δίστομος, ποὺ κατεξέσχισε τὰ μητρικὰ σπλάχνα τῆς Παναγνῆς Παρθενομήτορος.

Εἰκὼν πόνου καὶ δδύνης ὁ Σταυρὸς. Τὴν φοικὴν

Του τὴν ἀπέστρεψε καὶ αὐτὸς ὁ Σωτὴρ, ὅταν ὡς Τελαῖος Ἀνθρώπος, τὸν ἀντιμετώπισε. Ἀξέχαστα θὰ μείνουν τὰ λόγια του, ἀλλὰ καὶ χαρακτηριστικὰ τῆς δδύνης : «Πάτερ· εἰ δυνατόν παρελθέτω ἀπ' ἐμοῦ τὸ ποτήριον».

Καὶ ὅμως ὅταν ἡ θυσία ἐπεβλήθη ὡς ἀναπότρεπτον καθήκον, ὅταν δὲν ὑπῆρχε ἄλλος Δράμος, ἀπὸ τὸν δρόμον τοῦ Γολγοθᾶ, ὅταν ἡ θυσία παρουσιάσθη ὡς συνέπεια τῆς κηρυσσομένης καὶ βιομένης πίστεως, τότε κατενικήθη ὁ φόβος τῆς καὶ εὐχαρίστως τὴν ἀπεδέχθη ὁ Πρῶτος Ἦρως, ὁ ὁδοιπόρος τοῦ Γολγοθᾶ.

Θὰ ἔλεγε κανεὶς, ὅτι τότε καὶ ὁ ἴδιος ὁ Σωτὴρ θὰ ἐνηγκαλισθῇ τὸν Σταυρόν μὲ μιὰν νοσταλγικὴν περίπτυξιν, ἐπειδὴ θὰ τὸν εἶδε ὡς τὴν μόνην πραγματικότητα τῆς στιγμῆς, ὡς τὸ ἐπικαιρὸν καὶ ποθὴ τὸν φίλτρον, ὡς τὸν ἀπαραίτητον παραστάτην καὶ σύντροφον τοῦ ψυχικοῦ του μεγαλείου, τὸ ὁποῖον θὰ ἔπρεπε νὰ ἀπορρίψῃ, ἐὰν δὲν τὸν ἀπεδέχετο.

Σκληρὰ ἡ θυσία· ἀλλ' ὅταν ἐπιβάλλεται, ὡς μόνη δυνατὴ πραγματικότης, τότε ἡ ἀγνησίς της ἰσοδυναμεῖ μὲ αὐτοκτονίαν, μὲ λιποταξίαν.

Τὰς ἀνωτέρω σκέψεις θὰ δύναται νὰ τὰς ἀναπτύξῃ εὐφραδύστερον ρητορικὴ γλῶσσα, ὁμιλοῦσα ἐνώπιον Ἐκκλησιασματος. Ἐν τούτοις ὅμως ὅταν αἱ σκέψεις αὗται ἀποτελοῦν πείραν, σκληρὰς πραγματικότητος, τότε μεταβάλλονται εἰς ἕνα πιστεύω, εἰς ἕνα σύστημα ζωῆς.

Ὅταν διέλθῃ καὶ ἡ δεκάτη τετάρτη Σεπτεμβρίου ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιον τῆς ζωῆς μας, τότε ἡ στέργησις τῆς θρησκευτικῆς ἀκολουθίας, θὰ πρέπει νὰ ἐνισχύσῃ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν θέλησιν τῆς θυσίας.

Μᾶς ἐδόθη ἕνας Σταυρὸς καὶ μᾶς ἐπεβλήθη μία θυσία. Ἡ ἀπορριψὶς τῶν θὰ ἀποδείξῃ κενότητι ἰδεῶν καὶ φρονημάτων· θὰ ἀποδείξῃ ἀκόμη ἐπιπολαιότητα καὶ ἀοιτάθειαν.

Ἐὰν λοιπὸν δὲν τὸν ἴδωμεν ἀνοψούμενον ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ἱερέων, θὰ τὸν φέρωμεν ἀγογγύστως ἐπὶ τῶν ὤμων μας. Θὰ τὸν φέρωμεν ἀνερχόμενοι τὸν Γολγοθᾶν καὶ προσηλαζόμενοι ὡς ὁ πρῶτος Σταυροφόρος ἀπὸ τοὺς «Λοχιστοὶ καὶ Γραμματεῖς» τῆς ἐποχῆς μας.— Τί περίεργος ἀναλογία, ποὺ μᾶς τιμᾷ!

Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς εὐγνωμονώμεν τοὺς διώκτας μας, διότι μᾶς ἀνεβίβασαν εἰς ὑπέρτερον ἐπίπεδο, ἀπὸ τὸ ἐπίπεδον, ποὺ ὕστανται. Μᾶς ἔδωσαν τὴν τιμὴν τοῦ διωκομένου διὰ τὰς θρησκευτικὰς του πεποιθήσεις, μᾶς διεφύλαξαν ἀπὸ τὸ μόλυσμα τῆς ἀδικίας καὶ τῆς κακίας, τὰς ὁποίας ἐκράτησαν ὡς κόσμημά των.

Τοὺς εὐχαριστοῦμε λοιπὸν καὶ αἰσθανόμεθα ἀγάπην δι' αὐτοὺς.

Αὐτὰς τὰς σκέψεις γέννᾳ εἰς τὴν ψυχὴν μας τὸ ὑπέρτατον σύμβολον τῆς θυσίας ὁ Σταυρὸς, ὅταν τὸν δοῦμε μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μας τὴν ἡμέραν τῆς Ὑψώσεώς του, τὴν 14ην Σεπτεμβρίου.

ΜΟΡΑΙΝΕΙ ΚΥΡΙΟΣ ΟΝ ΒΟΥΛΕΤΑΙ ΑΠΩΛΕΣΑΙ...

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΘΗΣΑΥΡΟΥΣ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

Εἰς τὸν αἰῶνα, ποῦ ζοῦμε ὅλα εἶναι δυνατὰ. Καὶ τὰ πλέον ἐξωφρενικὰ καὶ τὰ πλέον παράξενα ἔχουν κατορθώσει νὰ γίνουν κοινοτυπίες χωρὶς νὰ προκαλοῦν καμμίαν ἀγανάκτησιν. Αὐτὸ ἄλλωστε ὑπαγορεύει τὸ νόημα τοῦ ἐκτροχιασμένου καὶ ὑπερφιάλου πολιτισμοῦ μας. Ἐν ὄνομα τοῦ συγχροισμοῦ τῶν πάντων φρονεομετάκομα καὶ τὸν πατέρα μας, ἐπειδὴ δὲν δέχεται νὰ συνοδοιπορήσῃ μετὰ τὴν στρατιάν τῆς πολιτισμένης ἀλλὰ ἀνοήτου κοινωνικῆς ἀγέλης.

Τὶ ἐντύπωσιν ἀραγε σὰς κάνει ἡ θέα μερικῶν κληρικῶν νὰ κλωτσοῦν μία μπάλλα ἢ νὰ λούονται εἰς τὰς κοσμικὰς παραλίας τοῦ καλοκαιριοῦ; Καὶ ἐπειδὴ ἐχομε ἐγκληματισθῇ καὶ συνειδήσῃ εἰς αὐτὰς τὰς εἰδήσεις σὰς μεταφέρω ἀδιοσίαν μίαν ἄλλην ἀκόμη περισσότερον κατακληκτικὴν καὶ ὅμως εἶναι βέβαιον ὅτι ἡ τολημερότης αὐτῆς κανέναν ἀπὸ τοὺς αὐτοαποκαλυμμένους κοινῶν κοῦς ταγοὺς δὲν θὰ ἐξεγείρῃ.

«Ἐνδιαφέρον γεγονός, σχολιάζει ἐπίσημος πρωτὶνὴ ἑφημερίς, τὸ ὅποιον μάλιστα προσέκλεσε εὐμενῇ σχόλια ἥτο ἡ ἐμφάνισις ἐνὸς πραγματικοῦ ἱερομένου εἰς τὴν Κινηματογραφικὴν διασκευὴν τοῦ δράματος «Φόνος εἰς τὴν Μητρόπολιν» τοῦ ποιητοῦ Ἑλλιοτ, ἡ ὁποία προσβλήθη διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὸ ἐφετερινὸν δωδέκατον Διεθνὲς Κινηματογραφικὸν Φεστιβάλ τῆς Βενετίας. Ὁ ἱερομένος ἡθοποιὸς εἶναι ὁ πατὴρ Ἰωάννης Γκρότσε ὁ ὁποῖος ὑπεδύθη τὸν πρωταγωνιστήν τοῦ ἔργου, ἀρχιεπίσκοπον Θωμᾶν Μπέκελ.

Διὰ τὴν ὑπόκρισιν του διαβάζω ζωηροὺς ἐπαίνους εἰς τὰ ξένος ἑφημερίδας».

Ἵσως παραξευτετῇ πὼς ὁ ὁσιώτατος αὐτὸς πατὴρ Γκρότσε δὲν ζῇ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὅπου θὰ ἠδύνατο νὰ ἀναπτύξῃ ἀνέντως τὸ ταλέντο τοῦ ἡθοῦ τοῦ.

Φαίνεται ὅμως ὅτι καὶ εἰς τὴν Ἑσπερίαν ὑπάρχει ἀρετὰ ζωηρὰ κινήσις τοῦ μοντέρνου χριστιανισμοῦ. Αὐτὸ ἄλλωστε τὸ ὑποπτεύθημεν καὶ ἀπὸ τὰς μελοδραματικὰς ἐξάρσεις συμπαθείας, τὰς ὁποίας ἐξέφρασε ἡ Κων(η)πολις κατὰ καιροὺς πρὸς τὸν ὑποτυπώδη χριστιανισμόν τοῦ Προτεσταντισμοῦ.

Προσέχετε ὅμως, μὴ διερωτηθῇτε διὰ τὴν προσφερομένην πνευματικὴν τροφὴν τοῦ περιφήμου αὐτοῦ κληρικοῦ πρὸς τὰ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας του. Διὰ τὸ παράδειγμα καὶ τὴν ὁδὸν τὴν ὁποίαν τέμνει, διὰ τὰ λείψανα τοῦ ἐξοστρακισθέντος πλέον χριστιανισμοῦ καὶ τῆς δολφονημένης ἡθικῆς.

Ἐ, τότε θὰ χαρακτηρισθῇτε ὁμοδοξομικός καὶ καθυστερημένος, στενοκέφαλος καὶ ἀπολίτιστος, μ' ἓνα λόγο παλαιομερολογίτης.

Τὶ ἔγινε τὸ ἀσκητικὸ μεγαλεῖο τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ τὸ ἡθικὸν ὕψος τῶν ἐντολῶν τοῦ Κυρίου; Ἀντικαταστήσαμε τὸν λαμπρὸν ἥλιον ὅλου αὐτοῦ τοῦ ἀποκεκαλημένου θαύματος, ποῦ ὀνομάζεται Χριστιανικὴ Θρησκεία, μετὰ τὸ ἀσθενὲς κηρίον τῆς ἀνθρώπινης ἐφευρετικότητος καὶ σοφιστείας.

Ὁ κινηματογράφος ὑποκαθιστᾷ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ὁ «Φόνος εἰς τὴν Μητρόπολιν» τὴν ἐπὶ τοῦ ὄρους ὀμίλιαν τοῦ Κυρίου.

Οὐαὶ ὑμῖν ὑποκριταί...

«Τὶ λοιπὸν νὰ σοῦ ἐξομολογηθῶ, Κύριε μου, ὡς πρὸς τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ πειρασμοῦ; Τί θὰ εἰπῶ, ἐάν ὄχι, ὅτι χαίρω διὰ τοὺς ἐπαίνους. Ἀλλὰ προορίνω ἀπὸ τοὺς ἐπαίνους, τὴν ἀλήθειαν. Διότι, ἐάν μοῦ ἐπρότειναν ἢ νὰ ἐπαινοῦμαι ὑπὸ ὅλων τῶν ἀνθρώπων, ἐξωφρενικῶς ἐνεργῶν καὶ ὡς πρὸς ὅλα παρρησίαν, ἢ τοῦναντίον νὰ κατηγοροῦμαι ὑπ' αὐτῶν στυγερῶς καὶ ἀκρόνιος εἰς τὴν ἀλήθειαν, γνωρίζω τί θὰ ἐξέλγω. Ἐν τούτοις δὲν θὰ ἤθελα, ἢ χαρὰ μου νὰ αὐξάνεται διὰ τοῦ ἐπαίνου, τὸν ὅποιον τονίζει ξένον σῶμα διὰ μίαν ὁποιαδήποτε καλὴν πράξιν μου. Ἀλλὰ θὰ τὸ ὁμολογήσω: τὴν καλὴν πράξιν μου ὄχι μόνον τὴν αὐξάνει ὁ ξένος ἐπαίνος, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐλαττώνει ἡ μομφή. Καὶ ὅταν ταράζωμαι ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀθλιότητα, διολισθαίνει εἰς τὴν ψυχὴν μου κάποια δικαιολόγησις, τὴν φύσιν τῆς ὁποίας γνωρίζεις Ἐσσύ, ὦ Θεέ μου. Ἐγὼ δὲν τὴν γνωρίζω.

Διότι δὲν μᾶς διέταξες μόνον νὰ εἴμεθα ἐγκρατεῖς, δηλαδὴ νὰ μὴ στρέφωμεν πρὸς μερικὰ ἀντικείμενα τὸν ἔρωτά μας, ἀλλὰ καὶ νὰ εἴμεθα δίκαιοι, δηλαδὴ νὰ ἀπευθύνωμεν πρὸς ὁρισμένα ἀντικείμενα τὴν ἀγάπην μας οὔτε ἡθέλησες νὰ ἀγαπῶμεν ἀποκλειστικῶς Ἐσέ, ἀλλὰ καὶ τὸν πλησίον μας. Ἐχὼ λοιπὸν τὴν πεποίθησιν, ὅτι ὁσάκις χαίρω διὰ τὸν καλῶς ἔμπνευσμένον ἐπαινον τοῦ ἀδελφοῦ μου, χαίρω διὰ τὴν προόδον ἢ διὰ τὴν ἐλπίδα τῆς προόδου τῶν συνανθρώπων μου. Καὶ ἀντιστρόφως, ὅταν ἀκούω νὰ κατηγορῇ μίαν πράξιν, τὴν ὁποίαν ἀγνοεῖ ἢ ἥτις εἶναι ἀγαθὴ, μοῦ φαίνεται, ὅτι λυποῦμαι λόγῳ τῶν κακῶν διαθέσεων του».

(Ἐξομολογήσεις Ἱεροῦ Ἀθγουστίνου)

Α Ν Α Γ Γ Ε Λ Ι Α

Τὸ βιβλιοπωλεῖον «Φωνὴ Ὁρθοδοξίας» διαθέτει ὅλα τὰ βιβλία εἰς πλουσίαν συλλογὴν.

Ἀναλαμβάνομεν οἰανδήποτε ἀποστολὴν εἰς Ἑπαρχίας ἐκκλησιαστικῶν ἢ θρησκευτικῶν βιβλίων.

Διὰ τῆς ἀγορᾶς θρησκευτικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων, ἀποκτᾶτε διὰ τὴν οἰκογένειάν σας, ἓνα πολύτιμον σύντροφον ἀλλὰ καὶ ἐνισχύετε σημαντικῶς τὸ ἔργον τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγώνος.

Γράψατε: Διεύθυνσιν Βιβλιοπωλεῖου «Φωνὴ Ὁρθοδοξίας» — Χαλκοκονδύλη 7.

ΤΟ ΗΜΙΣΥ ΤΟΥ ΠΑΝΤΟΣ

Ὁ Ἀγὼν μας ἐκτὸς τῶν πνευματικῶν ἀποθεμάτων, τὰ ὁποία διαθέτει διὰ τὴν πραγμάτωσιν τοῦ σκοποῦ του, ἔχει καὶ μυρίας ἄλλας ἀνάγκας, αἰδοῦνται ἀνάγονται εἰς τὸ ὅλικόν μέρος. Ἡ καθημερινὴ μάλιστα ἀντιμετώπισις ὅλων τῶν δυσχερειῶν εἰς τὰς ὁποίας ἡ σατανικὴ εὐφροσύνη τῶν δυνάμεων μας μᾶς εἰσέτει, γίνεται μετὰ σημαντικὰς δαπάνας.

Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ μᾶς διαφεύγῃ ἡ ἀνάγκη τῆς οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως τοῦ ἀγώνος μας, καὶ ἐν τοῦ ὅστε ἡμεῖς ἀκόμη τοῦ καθημερινοῦ ἰδρώτος μας, καθότι ἀπὸ αὐτοῦ θὰ κερθῇ ἡ ἀδριανὴ μας ὑπαρξίς, ὡς ἐλευθέρων Ὁρθοδόξων Ἑλλήνων.

Στέλλομεν αὐτὴν τὴν φωνὴν μας πρὸς ὅλους τοὺς ἀδελφοὺς τῆς Ἑλληνικῆς καὶ ξένης γῆς μετὰ τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ ἀνταποκριθῶν μετὰ συγκινητικὴν αὐτοθυσίαν.

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΣΑΙΝΕΝ ΟΡΟΣ ΚΑΙ ΕΤΕΚΕ ΜΥΝ

Ἡ προσκληρικὴ περίοδος ἀποτελεῖ ἀνέκαθεν ἕνα φωτεινὸν διόλεγμα εἰς τὰς δυνάμεις ἀντιθέσεις ποὺ μαρτυροῦν τὸν νεότερον κόσμον. Θεωρεῖται καθιερωμένη πλέον συνήθεια νὰ ἐμφλύνωνται αἱ διαφοραὶ καὶ νὰ παρασιωπῶνται αἱ διαμάχαι.

Τὸ ἴδιο μέτρο, ἀναστολῆς τοῦ διαγωμοῦ μας ἡλπίσαμε νὰ τηρηθῇ καὶ ἀπέναντι μας. Πράγματι μία θεματικὴ ἐνέργεια τῆς Κυβερνήσεως ἤρκει διὰ τὰ ἀνοίξουν δύο Ἐκκλησίας εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Ἀπὸ 300 Νοοὺς ὁμιλή, ἀνεκάλυψε ἡ κυβερνήσις ὅτι εἶχαμε μόνον δύο !. Καὶ τοιοῦτόπως ὅλη ἡ ἐκτείνεσι τῶν κυβερνώντων ἐξηγητήθη εἰς αὐτάς. Ὡς δὲ ἄρως καὶ ἔτεκε μὴν, ὅπως ἔλεγον καὶ οἱ ἀρχαῖοι.

Ἀλλὰ καὶ τοῦτο τὸ ἔδωκερος πολὺ. Καὶ τὴν ἐπομένην τῶν ἐκλογῶν ἔσπευσαν αἱ μαινόμεναι διαταγαὶ τῶν ἀρμοδίων διὰ νὰ σφραγίσουν τοὺς μαρτυρικοὺς μας Νοοὺς. Νὰ χαρακτηρίσωμε τὴν πράξιν των ;

ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΟΝ ΑἴΩΝΑ ΜΑΣ

Ἐπανερχόμεθα καὶ σήμερον διὰ τοὺς ἀπληροπορητοὺς εἰς τὴν εἰδηρεν τῆς ἐκδόσεως τοῦ νέου βιβλίου τοῦ ἐξορίστου μας Ἱεράρχου.

Πρόκειται περὶ λαμπροῦ, μοναδικοῦ καὶ ἀνεπανάληπτου πνευματικοῦ καρποῦ τοῦ σοφοῦ Ἱεράρχου μας, τὸ ὅπλιον ἀσφαλῶς θὰ προσαλέσῃ κατὰ πλῆξιν διὰ τὴν ὁριμότητα, δξύνει καὶ λογικὴ συνοχὴ.

Μέσα εἰς τὰς σελίδας του γίνεται μία ἐμπειριστικὴ καὶ λεπτομερὴς ἀνάλυσις τοῦ ζητήματός μας καὶ μία ἀνακατάταξις τῶν ἐπιχειρημάτων ἔτσι ὥστε ἡ νίκη τῆς Ὁρθοδοξίας νὰ ἀποδεικνύεται περιτρώως.

Συνιστοῦμεν εἰς ὅλους τοὺς ἀδελφούς νὰ τὸ ἀποκτήσουν. Θὰ εἶναι ἕνα ὅπλιον εἰς τὰς χεῖρας των ἐναντίον ὧν ἐκείνων ποὺ βάλλουν κατ' ἡμῶν.

Τὸ βιβλίον αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ λείπῃ ἀπὸ καμμίαν ὁρθόδοξον οἰκονομίαν ἀπὸ κανένα εὐσεβεῖς ἄτομον.

Καθήμεν ὅταν μας ἡ ἀμείνων ἀποκτικτοῦς τον,

Ἄλλωστε καὶ ἡ τιμὴ του ἀνερχομένη μόνον εἰς 10.000 χιλ. τὸ κάνει προσίτην εἰς ὅσους τὸ ἐπιθυμοῦν.

Καὶ πρέπει νὰ τὸ ἐπιθυμοῦν πάντες.

ΜΗ ΧΕΙΡΟΤΕΡΑ

Ἀπὸ τὸ βάθος τῶν ζημώσεων τῆς πολιτικῆς ζωῆς, μολοντοὶ ἀκόμη δὲν ἀπεκρυσταλλώθη ἡ μετεκλογικὴν κυβερνητικὴν σχῆμα, ἀκούονται προτάσεις καὶ ἀντιπροτάσεις ἐδερνητικῶν μέτρων πρὸς τοὺς εὐρισκόμενους εἰς φυλακὰς καταδικνοὺς. Αὐτὸ κατ' ἑαυτὸ τὸ πρῶγμα δὲν ἀφορᾷ ἡμᾶς καὶ τοιοῦτοτρόπως δὲν τὸ ἐγγίζομεν. Κατὰ πλῆξιν ὅμως μᾶς προξενεῖ ἡ ἄλλοτρώως ἄλλος τακτικὴ τοῦ πολιτικοῦ πόλεμου, ἡ ὁποία ἐννοεῖ νὰ παρασιωπᾷ τὸν ἀνήρηντον πόλεμον ἐναντίον μας καὶ διὰ τὸ ἐπαγγέλλεται ἀνθρωπιστικὰς μεταβολάς.

Ἐκτός καὶ ἐὰν σκοπεύῃ νὰ ἀδείξῃ τὰς φυλακὰς ἀπὸ τοὺς ἤδη εὐρισκόμενους ἐκεῖ καταδικνοὺς, διὰ νὰ ἐγκλείσῃ τοὺς «ἐπικινδύνους» παλατιομερολογίτας.

Μὴ χειρότερα !.

Ο,ΤΙ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΞΗΝΩΜΕΝ

Δὲν πρέπει νὰ λησμονῶμε τὰς ἀντιθέσεις συνδήμας μέσα εἰς τὰς ὁποίας τυπώνεται καὶ κυκλοφορεῖ τὸ φύλλον μας. Αἰὶ τοῦτο ὅλοι μας πρέπει νὰ τὸ περιβάλλομε μὲ στοργὴ καὶ ἀγάπην, διότι αὐτὸ εἶναι ἡ φωνὴ μας, ἡ φωνὴ τῆς δεινῆς χειμαζομένης ἐκκλησίας μας καὶ τῆς βιαζομένης ἐλευθέρως μας συνειδήσεως.

Ἀς φανώμεν λοιπὸν ἀδελφοὶ ὅλοι ὡς σύνολον καὶ ὡς καθέας χωριστὰ συναντηλήπτορες καὶ συμπαραστά.

ταὶ εἰς τὸ ὑψηλὸν ἔργον τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀναστηλώσεως, διὰ τὸ ὁποῖον ἡ ἐφημερίς μας ἀγωνίζεται.

Ἀς μὴ διασπασομε νὰ ἐνισχύομε τὸ μαχητικὸν μας αὐτὸ δέγματο καὶ μὴ τὸ ὑστέρημα μας ἀκόμη. Καὶ ἀδελφοὶ ἀπόμνη καὶ μὲ τὸ ὑστέρημα τοῦ ἄρτου μας, ἀφ' οὗ πρόκειται διὰ μίαν τὴν ὑψηλὴν καὶ κοσμοϊστορικὴν μάχην.

Τὴν μάχην διὰ τὴν Νίκην τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΚΑΙ ΗΜΕΙΣ

Ἐνδιαφερόμεθα διὰ τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐκλογῶν, ὅπως ὅλοι οἱ Ἕλληνες, εὐχόμενοι τὸ μεγαλεῖον καὶ μόνον τῆς Πατρίδος μας. Ἰδιαίτερος ὅμως τονίζομεν τὴν ἐξῆς περίπτωσιν.

Δὲν γνωρίζομεν, ἐὰν ἡ μετὰ τὰς ἐκλογὰς Κυβέρνησις θὰ δέλῃ νὰ συνεχίσῃ τὴν βαρβαρότητα τῶν μέτρων ἢ θὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὴν λυπηρὰν αὐτὴν τῆς νεωτέρας μας ἱστορίας παραένθεσιν.

Θέλομεν νὰ πιστεύωμεν ὅτι οὐδεμία Κυβέρνησις θὰ ὑπερβάλῃ εἰς ἀγριότητα καὶ σφοδρότητα τὴν υἱοθετήσαντος τοὺς κατ' ἡμῶν διωγμοὺς Κυβερνήσιν. Ἀπ' ἐναντίας ἐλπίζομεν ὅτι ὁ πολιτικὸς κόσμος, ὁ προσελθὼν μετὰ τὴν 3ην Σεπτεμβρίου, νὰ ἐξακατέλῃ τὴν μεγίστην πράξιν τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, ἀποδεχόμενος ἕνα νέον Διάταγμα Μεδιολάνων, παρέχον τὴν θερησπευτικὴν Ἐλευθερίαν εἰς ἕν ἐκτατομύριον λαόν.

Ἐὰν ὅμως ἐκ τοῦ πολιτικοῦ κόσμου ἀναφανοῦν νέοι Νέρονες καὶ Διοκλητιανοὶ, τότε καὶ αὐτοὺς θὰ τοὺς ἀντιμετωπίσωμεν μὲ σταθερὰν καὶ φερέλπιδα πίστιν.

Ἐμμεθα βέβαιοι ὅτι ὁ χρέος βραβεύει μόνον τοὺς Νικητάς.

ΠΡΟΕΚΛΟΓΙΚΑΙ ΠΟΝΗΡΙΑΙ Η ΝΙΚΑΙΚΡΙΝΕΙΣ ΠΡΟΘΕΣΕΙΣ;

Τὴν τελευταίαν τῶν ἐκλογῶν ἐξδομάδα πολλοὶ καὶ ποικίλαι διαδόσεις διέσχισαν τὸν ὄριζοντα. Ἐρχεται ὁ Ἅγιος Πέτρος ! Ἐλευθεροῦνται οἱ Ἀρχιερεῖς ! Ἀνοίξουν αἱ Ἐκκλησίαι ! κτλ. Πράγματι δὲ ἤνοιξαν δύο Ἐκκλησίαι. Μία εἰς Ἀθήνας. (Ἡ Ἀγ. Παρασκευὴ) καὶ μία εἰς Πειραιᾶ (ὁ Ἅγιος Παῦλος) διὰ νὰ κλείσωμεν ἀμέσως !

Ἐν τῷ μεταξύ τὸ τηλεφώνον ἀντεκατέστησε τὸν ὑποναγκιστὸν χάρτην καὶ τὸ τηλεφώνημα τὸν ὑποναγκιστὸν κλάμεν. Ἐπομένως τὰ πάντα δύναται νὰ χαρακτηρησθῶσιν ὡς «ἔπεα πτερόεντα».

Κατόπιν αὐτῶν διερωτώμεθα : Ἐπρόκειτο περὶ προσκληρικῆς πονηρίας ἢ περὶ εὐλαϊκῶν προθέσεων ;

ΤΟΠΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΑἴΩΝΟΣ ΜΑΣ

Εἰς τὸ Παράρτημα Ἀράμας, πρωτοβουλία τοῦ Πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Καλλιστίου Γενναίου καὶ Αἰδεσιμωτάτου Πρωτοπρεσβυτέρου Μιχαὴλ Σαρβοπούλου ἐξεδόθη «ὁ Κήρυξ Γνησίαν Ὁρθόδοξον». Τὸ περιεχόμενον τὸ μαχητικόν, ἐποικοδομητικὸν εἶναι ἀπολύτως ἀνάλογον τῶν σημερινῶν περιστάσεων Συγχάρομεν τὸν ἀρχισυντάκτην καὶ τοὺς συντάκτας διὰ τὴν ὑπέροχον καὶ θαυμαστὴν των πρωτοβουλίαν,

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Καθιστῶμεν καὶ αὐθις γνωστὸν εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀδελφούς Ἀθηναίους—Πειραιῶς καὶ Παραρτημάτων ὅτι οἱ ἱερεῖς Νικόλαος Κοισουνάκης ἐκ Κρήτης καὶ Ἀλέξανδρος Βαλίδης ἐκ Σάμου δὲν ἀνήκουν εἰς τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ κατὰ συνέπειαν ἀπαγορεύεται μετ' αὐτῶν ἡ πνευματικὴ ἐπικοινωνία.